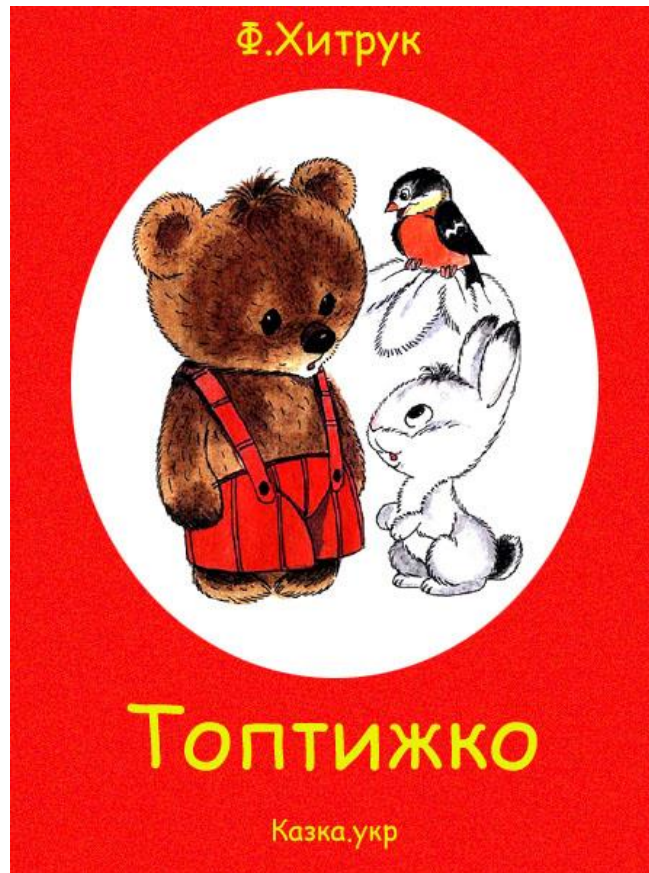

Казка.укр - дитячі книги з малюнками
українською мовою онлайн

Ф.Хитрук

Топтижко

Переклад українською – Валерія Воробйова

Сайт: Казка.укр – Дитячі книги з малюнками українською мовою
Ілюстрації – Б.Тржемецький

У глухому дрімучому лісі стояла хатинка, завалена снігом по самісінький дах. І жила в тій хатинці ведмедиця зі своїм ведмежам Топтижком.

Цілий день спала ведмедиця на печі – що ще ведмедям взимку робити? А Топтижкові не спиться. Лежить у своїй колисці, крижані візерунки на шибках роздивляється та й гадає: що це там яскраве світиться? Став він ведмедицю будити:

– Пусти мене в ліс погуляти!

Ведмедиця вставати не хоче, ковдру на ніс натягнула, бурчить:

– Де ж це бачено, щоб ведмеді узимку по лісі блукали? Спи!..

Сердита була ведмедиця.

Вирішив тоді Топтижко сам до лісу піти подивитися, що на білому світі робиться. Абиак виліз із колиски, відсунув дверний засув і вибрався надвір.

Вийшов, дивиться – адже й справді світло – біліше білого. Сніг на сонці іскриться, грає. Ось воно що за віконцем світилося!

Захотілося й Топтижкові з сонцем погратися. Потягнувся він до нього, а дістати не може. Пішло ведмежа вслід за сонечком, проте замість нього зустріло снігура. Той на гілці сидить, грудку червону розпушив точнісінько як сонце, тільки поменше. Топтижко до нього:

– Злазь, разом будемо грати!

Нічого не сказав снігур. Змахнув крильцями й полетів.

Йде Топтижко далі. Бачить – ворона на пні сидить, набундючилася вся, нудьгує. Підкрався він до неї, тільки-но лапу простягнув, а вона:

– Кар-р-р!!

Топтижко ледве ноги уніс. Від страху виліз на тонку горобину, причаївся.

"Чому це, – думає, – ніхто зі мною грати не хоче?" А прямо перед ним червоні ягоди висять, наче маленькі сонечка. Потягнувся він до ягід, дерево зігнулося під ним, і повисло ведмежа на гілці.

Ось тут і зустрівся йому звір – ні на кого не схожий. Вухами ворухить, хвостиком сіпає, оченятами кліпає.

– Ти хто такий? – питає Топтижко.

– Я зайчик Чорнохвостик. А ти хто?

– А я ведмідь Топтижко.

Подумав зайчик, почухав за вухом і каже:

– Ну, якщо так – злазь, дружити будемо.

Стали вони на санчатах кататися. Спершу ведмедик зайчика покатав, потім той ведмедика, а потім обидва сіли в санчата і покотили з гірки, та так, що тільки вітер у вухах засвистів. Скотилися раз, скотилися другий, а на третій санчата не витримали і – трісь! – на друзки.

Заголосив Топтижко, дуже йому шкода цих санчат стало. А Чорнохвостик його втішає:

– Не плач, зараз іншу гру придумаємо!

Знайшов жердинку, перекинув через пеньок, на один кінець Топтижка посадив, на другий сам сів. І пішли у них такі веселощі, що тільки тримайся!

Повернувся Топтижко додому, розповідає:

– Я із зайчням подружився, вуха у нього – отакенні! І хвостиком отак от робить.

А ведмедиця як загарчить на нього:

– Де ж це бачено, щоб ведмеді з зайцями дружили? Ми звірі знатні, а вони дрібнота боягузлива! Не смій більше в ліс ходити, із зайцем дружбу водити!

Злізла з печі, двері на всі замки позамикала і знову спати вляглася.

Ну, а зайченятко що? Йому теж дісталося. Насварила його зайчиха і каже:

– Де ж це бачено, щоб зайці з ведмедями дружили? Вони народ грубий, неотесаний, нас зовсім за звірів не вважають. Не смій в ліс ходити, з ведмедем дружбу водити!

І просидів Топтижко усю зиму в хаті. Коли-не-коли, а й погляне у віконце, може, приятель з'явиться. А приятель і сам на Топтижка чекає, але від дому відійти боїться: зайчиха не велить. Так вони з тих пір і не бачилися.

Прийшла весна. Ведмедиця прокинулася, взяла козуб і повела сина до лісу. І потрапив Топтижко на те саме місце, де колись із зайчням грав.

Згадавши свого приятеля, засумував. Дай, думає, пошукаю його.

Вийшов на крутий берег, бачить – там, де сніг був, бурхлива річка розлилася, дерева з корінням виринає, важкі крижини перевертає. І пливе по річці чийсь будиночок, гойдається на хвилях, от-от перекинеться. А на будиночку сидить зайчиха із самоваром та клунками, і поруч із нею – воно, зайченя Чорнохвостик!

Впізнав його Топтижка, кинувся на допомогу з обриву на берег, з берега на крижину, з крижини на колоду, а з колоди не розрахував і – шубовсть! – прямісінько у воду.

Забув Чорнохвостик про свою біду. Зіскочив з будиночка, стриб-стриб, – умить опинився поруч із ведмежам.

– Тримайся за мене! – кричить, лапу йому простягає.

Ведмедиця почула крики, вибігла на берег і обімліла: борсається у воді її ведмежа, поруч маленький зайчик стрибає, намагається витягти його на крижину. А ззаду на них інша крижина насувається, ось-ось підімне під себе.

Метушиться ведмедиця на березі, реве, а зробити нічого не може. Тут і зайчиха не витримала, кинула свій скарб, стрибнула на дерево, що поперек річки лягло, почекала, коли повз неї зайченя пропливло, витягла його за вуха; а там вже вони удвох і Топтижка підняли. Якраз вчасно: наступної миті крижини зіткнулися, встали дибки і з гуркотом розвалилися.

– Ох! – тільки й могла вимовити ведмедиця.

А Топтижка, тільки-но витягли його з води, вчепився у Чорнохвостика і нікуди його від себе відпускати не хоче. Та й куди його відпускати – адже будиночок давно сплив, із самоваром і з усім домашнім скарбом.

Зрозуміли тоді ведмедиця з зайчихою, що діти розумніші за них виявилися. Погукала ведмедиця заяче сімейство до себе в гості, чаєм напоїла і каже:

– Що ж, зайчихо, давай і ми з тобою подружимося! Разом жити будемо.

Тепер поруч із ведмежою хатиною стоїть маленький заячий будиночок.

Дах у нього берестяний, лиштви розписні.

І стали Топтижко з Чорнохвостиком сусідами.

Дякуємо, що скачали книгу на сайті [Казка.укр](http://казка.укр) – дитячі книги з малюнками Українською мовою онлайн.

Бібліотека [Казка.укр](http://казка.укр) регулярно поповнюється. Завітайте та читайте!